

Parochie 1
 In de pen 6
 Klapstoel 8
 Buitenland 9
 Kerk 10
 Samenleving 10
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdreducteur

Bert Claerhout

Eindredacteur

Peter Gordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Opocht

Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
 Bisdomein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@treviplus.be
 www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Wie spant de profeet voor zijn kar?

” Het wereldwijde protest tegen de film *Innocence of Muslims* (Onschuld van de moslims) eiste de afgelopen maand tientallen doden. De film drijft de spot met de profeet Mohammed en brengt alle mogelijke clichés over de islam – gewelddadig, racistisch, seksistisch – te berde. De prent werd in de Verenigde Staten gemaakt door enkele dubieuze figuren die blijkbaar wilden choqueren. Ze zijn alvast in dat opzet geslaagd. Moslims kwamen in Arabische, Aziatische en Europese steden op straat om hun woede te uiten. Het tragische hoogtepunt was de aanval op het VS-consulaat in de Libische stad Benghazi waarbij onder meer de Amerikaanse ambassadeur omkwam.

Die gewelddadige gebeurtenissen riepen in de media nog maar eens het beeld van ‘botsende beschavingen’ op: het Westen met zijn principes van de Verlichting die de vrijheid van mening garanderen, het recht op blasfemie inbegrepen, versus de wereld van de islam waar de moderniteit nog niet is doorgedrongen en waar religieus fanatisme en intolerantie hoogtij vieren. Is die voorstelling niet te simpel? Mij trof het eens te meer hoe makkelijk religieuze motieven en argumenten in zulke situaties koren op de molen zijn van het politieke opportunisme van extremistische groeperingen.

Duizenden betogers en bloedige onlusten in Tunis, Benghazi, Kaïro en diverse Pakistaanse steden, een paar honderd extremisten in Parijs, enkele honderden jongeren in Antwerpen en wat opstootjes bij Amerikaanse ambassades in Europese hoofdsteden: hoe uitgebreid die rellen in de internationale media ook aan bod kwamen, de vraag blijft of we mogen spreken van een monolithisch blok. In de overgrote meerderheid van de islamitische gemeenschap was het immers behoorlijk stil. De relschoppers in Borgerhout – naar verluidt vooral opgejut door Sharia4Belgium – kregen geen steun van de Antwerpse islamitische gemeenschap, integendeel. Evenmin in Parijs, waar het

satirische weekblad *Charlie Hebdo* met de publicatie van antimoslimcartoons extra olie op het vuur goot. De reactie van de rector van de Grote Moskee van Parijs getuigde van verantwoordelijkheidszin, verdraagzaamheid en sereniteit. Tot grote ergernis van fundamentalistische groeperingen die de verontwaardiging over de antimoslimfilm liever hadden aangerepen om hun radicale gedachtegoed te spuien.

Wellicht was dat soort opportunisme ook in landen als Tunesië, Libië, Egypte en Pakistan de voedingsbodem voor het geweld. VS-minister van Buitenlandse Zaken Hillary Clinton zei dat ze die anti-Amerikaanse gevoelens niet begreep, zo kort nadat haar land de voortrekkers van de Arabische Lente had gesteund bij het verdrijven van sommige dictators. Ook al leert de geschiedenis dat Amerikanen nooit goed hebben kunnen inschatten wat leed onder de Arabische bevolking, toch was Clintons verwijzing naar de Arabische Lente betekenisvol. Pakistan uitgezonderd veroorzaakte *Innocence of Muslims* het meeste geweld in die landen waar de Arabische Lente de kiemen van een uiterst prille democratie heeft gezaaid.

Zou het kunnen dat de aanstokers van de rellen in die landen – extremistische en fundamentalistische milities, al dan niet verbonden met wat overblijft van het terreurnetwerk Al-Qaida – vooral baat hadden bij het aanwakkeren van anti-Amerikaanse gevoelens en het creëren van nog meer chaos in hun regio? Hoe groter de chaos, hoe kleiner immers de kans op democratie en hoe meer armslag voor gewapende milities. Al wat daartoe bijdraagt, is meegenomen en zeker de verontwaardiging over een film over de profeet die de massa niet eens heeft gezien.

De heisa over *Innocence of Muslims* leert alvast dat Mohammed het lot van veel andere profeten deelt: iedereen tracht hen voor zijn kar te spannen. Laat dit andermaal een waarschuwing zijn om religieuze gevoelens en politiek opportunisme gescheiden te houden.”

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Lezersbrieven

KERK & leven, 12 SEPTEMBER 2012

De jongste tijd herken ik in veel lezersbrieven een zekere verontwaardiging en/of verkramping. Men reageert verontwaardigd omdat sommigen hun vragen of twijfels verwoorden, bijvoorbeeld over de schepping, het wezen van God, het geloof in het hiernamaals, de opstanding uit de doden, enzovoorts.

Het doet me denken aan de grote verdeeldheid in de vierde eeuw over de vraag naar de persoon van Jezus Christus en zijn verhouding tot God de Vader. Of ook aan de strijd tussen de ‘rekelijken’ en de ‘preciezen’ in het Nederlandse calvinisme van de zeventiende eeuw in verband met de predestinatie.

Ik wil een vurig pleidooi houden voor het recht om te twijfelen, ook in geloofszaken. Enkel een levenslang zoekende mens komt tot een volgroeid geloof en die zoektocht mag en moet gekruid zijn met een zekere zin voor relativering en humor.

Horatius en de grote denkers van de verlichting spoorden ons aan om te durven denken: *Sapere aude!* De zestiende-eeuwse Ierse franciscaan Lucas Wadding hield in zijn *Annales minorum* een pleidooi om met een blijde geest God te dienen: „*Hilari spiritu Deo serviendum.*”

Een kerkgemeenschap met alleen ‘volmaakten’ boezemt me angst in. De toekomstige katholieke Kerk mag niet gereduceerd worden tot ‘perfecti’, tot een

kleine ‘elite der reinen’ – zoals die in de dertiende eeuw bij de katharen.

Indien we al over een God in termen van menselijke eigenschappen zouden mogen spreken, denk ik dat Hij (Zij?) zich steeds meer ergert over een Kerk die meent als enige de volledige en onfeilbare waarheid te bezitten.

Louis THOMAS, Sint-Truiden

Kardinaal Martini

KERK & leven, 12 SEPTEMBER 2012

Kardinaal Martini was ongetwijfeld een rechtschapen man, maar zijn visie op de Kerk is volgens mij bedenkelijk. Naast de heilige Schrift neemt de traditie een bijzonder belangrijke plaats in het landschap van de rooms-katholieke Kerk in.

Men kan, zoals Martini, ronkende verklaringen afleggen, die bij een eerste benadering weliswaar sympathiek zijn, maar die geen bijdrage leveren tot het echte debat in de Kerk. Indien er vanuit de authenticiteit van de Kerk zo’n debat op gang komt, is dat best bemoedigend. Maar als de geloofswaarheden daarbij als sneeuw voor de zon smelten, hoe kun je dat dan nog ernstig nemen?

Als uitgangspunt neem ik altijd het veelgehoorde adagium van de Kerk *Lex orandi, lex credendi*. De wet van het bidden, is de wet van het geloven. Gratiut alle dogma’s en principes van de Kerk overboord gooien, om toch maar te worden beluisterd, is evenwel

een brug te ver. Neen, de weg van kardinaal Martini is volgens mij niet de weg die de Kerk moet gaan. De échte weg is die van paus Benedictus XVI die onomwonden de traditie en de heilige Schrift als maatstaf neemt. Waarom besteden de media daar niet meer aandacht aan?

Luc Verreycken, Aarschot

Arme klaren

KERK & leven, 5 SEPTEMBER 2012

Inderdaad, om hun gedrag te verrechtvaardigen, steunen de nonnen van Malonne zich wellicht op de tekst van Matteüs 18, 22. In uw column *Rede versus emotie* haalt u dezelfde woorden van Jezus aan om hun gedrag te vergoelijken.

Het kwaad dat Martin gedaan heeft, is echter niet ‘mij’ aangedaan, maar aan kinderen en daarover is Jezus zeer duidelijk. „Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee” (Matteüs 18, 6). Zo staat het ook in Marcus 9, 42 en Lucas 17, 2.

De nonnen van Malonne, en bij uitbreiding de hele Kerk, doen er dan ook goed aan zich niet te ontfemen over daders als Michelle Martin, maar voor honderd procent de kant van de slachtoffers te kiezen en hun energie en liefde in hen te steken.

Josée & Lucien STEEGMANS, via e-mail

Nieuwe evangelisatie

KERK & leven, 12 SEPTEMBER 2012

In het interview dat hij kort vóór zijn overlijden aan de Italiaanse krant *Corriere della Sera* toestond, was kardinaal Carlo Maria Martini meer dan duidelijk. Wanneer men echter het woord ‘Kerk’ gebruikt, denkt men meestal aan het instituut en wordt dit vereenzelvigd met de Romeinse curie en haar vele geledingen die instaan voor het permanente bestuur. De Kerk is evenwel hoofdzakelijk de gemeenschap van gelovigen. Deze gemeenschap bestond lang vóór de curie haar huidige bevoegdheden uitoefende.

De mondialisering heeft inmiddels duidelijk gemaakt dat die gemeenschap bestaat uit uiteenlopende culturele, sociale en etnologische groepen met eigen tradities, historische diversiteiten en levensomstandigheden van hun leden. De geschiedenis leert ons dat de Romeinse curie, steunend op de Bijbel, haar regelgeving in het verleden aanpaste aan de evolutie van de maatschappij.

Ik heb vastgesteld dat ook de missionarissen meer bekommerd waren om het verspreiden van de evangelische waarden dan om het toepassen van onaangepaste richtlijnen van het kerkelijke instituut. In West-Europa was de regelgeving van de twintigste eeuw totaal verschillend van de kerkelijke voorschriften uit de middeleeuwen. De bewijzen daarvoor vindt men in de geschiedenis van de Kerk.

Guido DE WEERD, Boechout